

РЕШЕНИЕ

№ 9041

гр. София, 06.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 79 състав, в публично заседание на 02.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Димитров

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **12778** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на И. Г. Б., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] и адрес за кореспонденция [населено място], район „Л.“ [улица], ет.2, офис №4, чрез адв. Н. Г. срещу Заповед за прилагане на ПАМ № ГРАМ-1412919/20.11.2025г. по чл.171, т.1, б.“з), бб) от ЗДвП на мл.автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДРВ, с която е наложена ПАМ-временно отнемане на СУМПС до решаване въпроса за отговорността, но не за повече от 3 месеца

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна. Твърди се, че неправилно административния орган е приел, че водачът на МПС – И. Г. Б. е извършил нарушение по чл.175, ал.1 от ЗДвП, като се оспорват фактическите констатации възприети в процесната заповед. Искане се от съда отмяна на обжалваната ЗППАМ и се претендира присъждане на направени по делото разноски. В съдебното заседание жалбоподателят, редовно призован не се явява, не се представлява.

Ответникът – полицейски инспектор в СДВР, отдел „ПП“ не се явява и не се представлява, депозиран са писмени бележки от процесуален представител юрк. П., в който се излагат съображения за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсулско възнаграждение, прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не взема становище.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени

представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното: С атакуваната Заповед за прилагане на ПАМ № ГРАМ-1412919/20.11.2025г. по чл.171, т.1, б.“Б“3)ББ) от ЗДвП на И. Б. е наложена ПАМ, за това, че на 20.11.2025г. около 11.47ч. в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица]управлява товарен автомобил „Рено Мастер“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „ПОРШЕ ЛИЗИНГ БГ“ и не спира плавно на посоченото място, или в най-дясната част от платното за движение, при подаден сигнал за спиране от контролен орган. Извършеното нарушение е квалифицирано по чл.175, ал.1 от ЗДвП.

Като доказателства по делото към административната преписка са приложени: съставеният на И. Б. в присъствието на свидетел - очевиден акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 4627868 от 20.11.2025г. /АУАН/; докладна записка; Наказателно постановление № 25-4332-031052/22.12.2025г.; възражение; АУАН серия ГА № 4627868 от 20.11.2025г., справка картон на водач; заповед № 513з-9613/13.09.2024г.; заповед № 513з-12086/14.10.2025г., заповед № 8121з-1632/02.12.2021г.; удостоверение рег.№513з-142281/29.12.2025.

По искане от страна на жалбоподателя са допуснати и е проведен разпит на свидетелите Я. И. и В. М..

Съдът служебно е допуснал и е провел разпит на свидетеля Б. В..

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

На основание чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2 от същия закон се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи, с оглед разпоредбата на чл. 165, ал. 1 от ЗДвП.

С оглед представените заповеди, съдът намира, че атакуваният административен акт е издаден от компетентен орган и в предвидената писмена форма.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, бб) от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка /ПАМ/ - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от три месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 1 и 5, чл. 177, ал. 5, чл. 178ж, ал. 1, чл. 182, ал. 1, т. 6, ал. 3, т. 6, чл. 182, ал. 4 и чл. 183, ал. 8;

В случая не се спори, а и от доказателствата по делото се установява, че И. Б. е управлявал проценото МПС на посоченото място. Спорен е въпросът дали същият е възприел подадения сигнал от служители на полицията да спре и дали е изпълнил това разпореждане..

От събраните писмени доказателства – АУАН, съставен в присъствието на свидетел-очевидец, с доказателствена сила съгл. чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, може да се направи извод, че водачът не е спрял на подаден сигнал със стоп палка от контролен орган. Свидетелските показания на свидетеля Б. В., потвърждават тези факти, същите сочат, че полицейският служител В. П. е подал сигнал със стоп палка на управлявания от жалбоподателя товарен автомобил, при ясно време с добра видимост и при ниска интензивност на пътния трафик. Сигнала със стоп палката- е бил ясно насочен именно към управлявания от жалбоподателя товарен автомобил. Независимо от това, същият единствено е намалил скоростта на движението, а в следствие е продължил без да спре, което е наложило и полицейските служители да последват товарения автомобил „Рено Мастер“ с рег. [рег.номер на МПС] , с включени светлини и звукови сигнали. Едва след това,

жалбоподателя е спрял управлението от него автомобил. Съдът не кредитира показанията на свидетелите Я. И. и В. М., доколкото същите са нелогични, непоследователни и противоречащи на установените безспорно факти в процеса и на кредитираната доказателствена маса. В показанията на двамата свидетели се изнасят взаимни противоречиви твърдения, а именно: св. И. „казах на шофьора, че тази палка може да е за нас,...но ако иска да спре. На 150м. спряхме на аварийни. Дойдоха полицаите и спряха зад нас.“; св. М. „Единият полицай, който се опитваше да ни спре, махаше с ръка. Нямахме палка. Видяхме на огледалата, че се качи в колата и тръгна да ни гони. И. пусна десен мигач и отби. ...попита дали сме го видели. Казахме, че сме го видели, ама не знаем дали нас ни спира.“. Дори вътрешни противоречия се констатираха и в самите показания на св.М.- в цитираната по-горе част сочи, че са казали на полицейския служител, че са го видели, а в последствие твърди: „...Полицаят ни попита дали сме го видели. Ние казахме, че не, защото имаше и други коли.“.

Административният орган в условията на обвързана компетентност при съставен АУАН е длъжен да издаде заповед за налагане на ПАМ съгл. чл. 171 от ЗДвП, което в случая е направено.

При издаване на процесната ЗППАМ не е допуснато нарушение на процесуалните правила. Действително в обжалваната заповед, не е посочено цифрово предложението на нарушението вменено на жалбоподателя по чл.175, ал.1 от ЗДвП, същевременно същото е ясно посочено словесно. Предвид на което, съдът не приема възражението за допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, тъй като не е било възпрепятствана възможността на жалбоподателя да разбере точните параметри на основанието за налагане на процесната ПАМ. По гореизложените съображения съдът счита, че оспорената заповед отговаря на всички изисквания за законосъобразност, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаването ѝ, поради което подадената срещу нея жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на спора на основание чл. 143, ал. 1 от АПК на ответника следва да бъдат присъдени разноски в производството. В този случай присъждането на юрисконсултско възнаграждение е уредено в нормата на чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. с чл.144 от АПК, във връзка чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, поради което следва да се присъдят разноски в минималния предвиден размер от 66,47евро.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 79 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Г. Б., ЕГН [ЕГН] срещу Заповед за прилагане на ПАМ № ГРАМ-1412919/20.11.2025г. по чл.171, т.1, б.“з), бб) от ЗДвП на мл.автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДРВ.

ОСЪЖДА И. Г. Б., ЕГН [ЕГН] да заплати на СДВР, сумата от 66,47евро, представляваща юрисконсултско възнаграждение и 2,56 евро държавна такса за издаване на изпълнителен лист. Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.